

РЕШЕНИЕ № 111
гр. Перник, 10. 04. 2009г.
В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд Перник, в съдебно заседание на двадесет и трети март през две хиляди и девета година в състав:

СЪДИЯ: С.Д.

При участието на секретар: В.Х..

Като разгледа докладваното от съдията адм.д. № 36 по описа за 2009г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 266 и следващите от ДОПК.

Образувано е по жалба от В.И.П., действащ лично и в качеството му на съдружник и управител на СД "*****" срещу решение № 17 от 20.01.2009г. на изпълнителния директор на Агенция за държавни вземания София, с което на основание чл. 267, ал. 2, т. 3 от ДОПК административния орган е оставил в сила Постановление № 0396/2006/000063 от 19.12.2008г. по описа на РД-София/ИРМ-Перник/ на АДВ, в частта, с която е наложена обезпечителна мярка възбрана върху 1/2 идеална част върху недвижим имот, собственост на жалбоподателя, находящ се в гр. Перник, ул. „Раковска"3/6"А", за вземане установено с изпълнителен лист от 07.07.2005г. по гр.д. № 5059/2004г. по описа на районен съд Перник и Данъчно ревизионен акт /ДРА/ № 44/17.04.2001г. на ТД на НАП за периода от 1999г. до 2000г. В жалбата се релевират оплаквания, че административния орган не се е произнесъл по същество. Развиват се доводи, че неправилно решаващия орган се е позовал на постановление на данъчен орган, с изх. № 001-7002-651 от 15.03.2002г. и че този акт е прекъснал давността. С жалбата си и с писмена молба от 23.03.2009г. моли съдът да отмени оспорваното решение в обжалваната част като неправилно и незаконосъобразно.

От директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите /ТД на НАП/ е подадена жалба срещу решение № 17 от 20.01.2009г. на изпълнителния директор на Агенция за държавни вземания София, в частта, с която е отменено постановление № 0396/2006/000063 от 19.12.2008г. по описа на РД-София/ИРМ-Перник/ на АДВ, с която публичният изпълнител е наложил възбрана върху 1/2 идеална част върху недвижим имот, находящ се в гр. Перник, ул. „Раковска"3/6"А", собственост на жалбоподателя В.П. за вземане установено с Данъчно ревизионен акт/ДРА/ № 44/17.04.2001г. на ТД на НАП за периода от 1997г. до 1998г. включително. Твърди се, че началният момент от които започва да тече абсолютната погасителна давност по отношение на установените публични задължения за оспорваните периоди е издаването на ДРА, тъй като тогава те са станали изискуеми. С оглед на това моли, да бъде постановено решение, с което да бъде отменено решение № 17 от

20.01.2009г. на изпълнителния директор на Агенция за държавни вземания София в оспорваната част и да бъде оставено в сила постановление № 0396/2006/000063 от 19.12.2008г. по описа на РД-София/ИРМ-Перник/ на АДВ в останалата част.

По така подадената жалба е депозиран писмен отговор от жалбоподателя П.. В същата се развиват съображения, че административния орган не е извършил действия, водещи до спиране или прекъсване на давността, поради което с изтичането на пет годишния давностен период, след съставянето на данъчно ревизионния акт за начет установеното вземане е погасено по давност. С оглед на това моли жалбата на директора на ТД на НАП да бъде оставена без уважение.

Ответника по жалбата Агенция за държавни вземания София, чрез процесуалния си представител публичен изпълнител М. в съдебно заседание поддържа становище за неоснователност на жалбите и моли същите да бъдат отхвърлени като неоснователни и да бъде постановено решение, с което да бъде оставено в сила решение № 17 от 20.01.2009г. на изпълнителния директор на Агенция за държавни вземания София, като правилно и законосъобразно.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, становищата на страните и проверка на оспорвания административен акт, намира за установено следното:

По допустимостта на жалбите:

Съгласно чл. 268 от ДОПК длъжникът или вискателят може да обжалва решението на изпълнителния директор на Агенцията за държавни вземания пред административния съд по местонахождението на компетентната териториална дирекция в 7-дневен срок от съобщението.

Жалбата на СД"*****" против решение № 17 от 20.01.2009г. на изпълнителния директор на АДВ е подадена на 29.01.2009г., т.е. в седмо дневния срок от съобщението, видно от приложена по делото обратна разписка-известие за доставяне № 30-01-11/20.01.2009г., връчена на 23.01.2009г.. По жалбата е образувано административно дело № 36 от 2009г. по описа на Административен съд Перник.

Жалбата на директора на ТД на НАП против решение № 17 от 20.01.2009г. на изпълнителния директор на АДВ е подадена на 30.01.2009г., т.е. в седмо дневния срок, видно от придружително писмо приложено по делото. Образувано е административно дело 37 по описа на Административен съд Перник за 2009г.

С оглед на това, съдът намира, че жалбите са подадени в законоустановения срок, от лица, които имат правен интерес от оспорване и същите са процесуално допустими. С определение № 21 от 02.02.2009г. производството по административно дело № 37/2009г. е прекратено и съдът служебно е съединил административно дело № 36/2009г. с адм. дело № 37/2009г. по описа на същия съд, като двете жалби са приети за

съвместно разглеждане и за постановяване на общо решение по тях.

Разгледана по същество жалбата на СД"*****" е основателна, поради следните причини:

Изпълнителният директор на Агенцията за държавни вземания е сезиран с жалба депозирана от В.П., в качеството му на управител и съдружник на СД"*****". В.П., видно от удостоверение за актуално състояние от 27.01.2009г. по фирмено дело № 492/1990г. издадено от Пернишки окръжен съд е вписан като съдружник и управител на посоченото дружество и същият е активно легитимиран да предяви и настоящата жалба. Жалбоподателят е оспорил постановление № 0396/2006/000063 от 19.12.2008г. по описа на РД-София/ИРМ-Перник/, с което е наложена обезпечителна мярка "възбрана" върху негов недвижим имот с твърдение, че задълженията установени в ДРА № 44/17.04.2001г. на ТД на НАП за периода от 1997г. до 2000г. са погасени по давност. Изпълнителният директор на Агенцията за държавни вземания се е произнесъл с решение № 17 от 20.01.2009г., с което П. не е съгласен. Предмет на съдебен контрол е решение № 17 от 20.01.2009г. на изпълнителния директор на АДВ.

От фактическа страна се установява, че изпълнително производство № 396/2006 г. на РД-София на АДВ /ИРМ- Перник/ е образувано срещу СД"*****", с предмет задължения по изпълнителен лист от 07.07.2005г. по гр.д. № 5059/2004г. по описа на Районен съд Перник и присъединените вземания, установени с ДРА № 44/17.04.2001г. за данъчни периоди от 01.07.1997г. до 30.09.2000г. С кратки и непълни мотиви при разглеждането на жалбата по реда на чл. 267 от ДОПК, изпълнителният директор на АДВ е приел, че задълженията за 1999г. и 2000г. не са погасени по давност. Мотивите на оспорваното решение са преплетени от преповтаряне на чл. 171, ал. 1 и чл. 172, ал. 2 от ДОПК по отношение на задълженията, установени с горепосоченият ДРА. Водещ мотив да приеме, че задълженията за 1997г. и 1998г. са обхванати от погасителната давност е, че към момента на подаване на възражението е изтекъл абсолютния давностен срок за тези задължения. За задълженията за 1999г. и 2000г. приема, че давността е прекъсната с издаденото от данъчните органи постановление с изх. № 001-7002-651 от 15.03.2002г. за налагане на обезпечителни мерки. Това постановление, обаче не може да се приеме, че е от способите прекъсващи давността, поради обстоятелството, че със същото не са предприети конкретни действия. Приложеното такова по делото е бланка, на която е попълнено само името на фирмата. Със същото не са наложени никакви обезпечителни мерки, не са наложени запори върху банковите сметки и върху движимите вещи, собственост на фирмата. За настоящия състав се формира убеждението, че е налице приложена по делото празна бланка. Постановлението е изготвено по предвиден в ДПК/отм./ ред, който предвижда връчване на същото и процедура по

оспорването му. Видно от постановление с изх. № 001-7002-651 от 15.03.2002г. за налагане на обезпечителни мерки същото не е връчвано на никого, а по делото и липсват доказателства за връчване по друг начин. Поради изложеното по-горе съда намира, че това постановление не е от категорията действия прекъсващи давността и не може да се приеме за годно средство да прекъсне давността. С оглед на изложеното, първите действия прекъсващи давността се явяват издадените от публичния изпълнител разпореждане №0396/2006/000014/ от 21.11.2008г., постановление №0396/2006/000020 от 28.11.2008г. и следващите приложени по делото.

От правна страна, съдът намира основателно възражението на жалбоподателя за изтекла погасителна давност по отношение на задълженията, установени по подадени от търговеца данъчни декларации по ЗДДС за 1999 г. и 2000г. Погасителната давност е институт на материалното право. Ето защо, спрямо спорните задължения следва да се приложат нормите за давността по отменения Закон за данъчното производство и Данъчен процесуален кодекс (в редакцията към ДВ, бр. 63 от 2000 г.). Съгласно чл. 4 от ЗСДВ (отм.), приложим спрямо задълженията по СД по ДДС за периодите от 1999 г., вземанията за данъци се погасяват с изтичането на петгодишна давност, която тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, и се прекъсва с всяко действие на данъчния орган, предприето за принудително изпълнение на вземането. От прекъсването започва да тече нова петгодишна давност, но независимо от спирането и прекъсването, вземането не се събира, ако са изтекли 15 години от деня, в който е станало изискуемо. ДПК, приложим спрямо задълженията установени по СД по ДДС до м.09.2000 г., урежда по-различно началния момент на давността. Съгласно чл. 140 от ДПК (отм.), публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, смятано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. То следователно, съгласно чл. 74 от ЗДДС (отм.) задълженията, са били изискуеми на 15-тия ден след края на данъчния период, за който се отнася данъкът, респ. на 15-то число на следващия месец или давността за задълженията по СД по ДДС за д. п. от 01.01.1999г. до м.09.2000 г., са изискуеми на 15.02.1999 г. и давността е започнала да тече на 1.01.2000 г. и е изтекла на 1.01.2005 г., а за 2000г. давността е изтекла на 01.01.2006г.. Изтеклата давност, погасяваща задълженията, възникнали по ДРА, е следвало да бъде съобразена, както от публичния изпълнител при издаване на обжалваното постановление, така и от изпълнителния директор на АДВ при обжалването на същото по административен ред. Тя погасява правото на държавната администрация да събира по принудителен ред неплатените публични задължения, включително да налага обезпечителни мерки с цел събиране, каквото е извършено с обжалваното постановление. Ето защо,

решението, в частта, с която е оставено в сила постановление № 0396/2006/000063/19.12.2008г. по описа на РД-София/ИРМ-Перник/, с което е наложена обезпечителна мярка възбрана е незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

Отделно от изложеното, при обжалването по административен ред и в жалбата си пред съда жалбоподателят поддържа възражението, че задължението му по ДРА № № 44/17.04.2001г. на ТД на НАП е погасено по давност. В решението доводът е отхвърлен предвид разпоредбата чл. 171, ал. 2 от ДОПК, без да са изложени мотиви защо е приета приложимост на ДОПК. Материалните права се определят от закона, действащ по време на възникването им. В случая се касае за събиране на данъчни задължения на жалбоподателя за 1999 г.. Към този момент е била в сила разпоредбата на чл. 22 от Закона за данъчното производство (отм.). Съгласно чл. 22, ал. 1 от него, данъчните задължения се погасяват с 5-годишна давност, като според ал. 2 на същия текст, тя започва да тече от 01 януари на годината, следваща тази за която се отнася данъчното задължение. Правната регламентация на давността предвижда, че тя може да се спира и да се прекъсва. Относно спирането на давността специалният закон, уреждащ института на давността за данъчните задължения и основанията за спирането ѝ, е Законът за данъчното производство. Съгласно чл. 22, ал. 3 от с. з., давността спира да тече само в случаите, когато петгодишният давностен срок изтича по време на данъчна ревизия, но за не повече от една година. В процесния случай, съгласно разпоредбата на чл. 22, ал. 2 от ЗДПр, който е приложимият материален закон, погасителната давност за данъчните задължения по ЗДДС за 1999 г. е започнала да тече от 01.01.2000 г. и е изтекла на 01.01.2005 г. От този момент до издаване на постановлението за обезпечителни мерки, същинското действие по принудително изпълнение на публичното вземане, давността не е прекъсвана. С оглед на това и с оглед на направеното възражение за изтекла погасителна давност от страна на ДЗЛ, следва да се приеме, че данъчното задължение за 1999г. и 2000г. са погасени по давност. Поради акцесорния му характер, следва да се приеме, че е погасено по давност и задължението за лихви върху главницата. Това е така, защото възражението за изтекла давност е генерално средство за защита, поради което може да бъде упражнено във всяка фаза на административното или съдебно-административното производство и съответният компетентен орган в зависимост от положението, в което се намира производството, е длъжен да се произнесе по него. Следователно, към момента на налагане на обезпечителната мярка с постановление на публичния изпълнител от 19.12.2008 г. данъчните задължения на жалбоподателя за 1999г. и 2000г. са били погасени по давност.

Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от ДОПК, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания, като според ал. 2 обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се

затрудни събирането на публичното вземане, включително когато е разсрочено или отсрочено. След като целта на закона е да се обезпечи публично вземане, по отношение на което могат да се предприемат действия по принудителното му събиране, то следва да се направи извод, че процесното постановление, въз основа на което е наложена обезпечителната мярка по чл. 205, ал. 1 от ДОПК, е незаконосъобразно, след като е издадено при погасено по давност задължение по отношение на задълженията по ревизионния акт.

Неправилно е становището на решаващия орган по чл. 197, ал. 1 от ДОПК, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, съгласно която публичното задължение се погасява с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 01 януари на годината следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, независимо от спирането и прекъсването на давността, освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено. Затова, неправилно е разбирането на изпълнителния директор на АДВ, че по отношение на процесното вземане би следвало да се приложи разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от сега действащия ДОПК. То обаче е принципно неправилно, най-вече заради това, че в случая изобщо е неприложима хипотезата на абсолютната давност. Независимо от спирането или прекъсването на давността, принудителното изпълнение на публичното вземане се изключва, ако е изтекъл срокът, предвиден в чл. 140, ал. 2 от ДПК (отм.]. От логическото и систематическото тълкуване на тази норма следва, че директорът на АДВ, а преди него и публичният изпълнител, биха имали основание да я приложат само ако установеният 10-годишния давностен срок изтичаше по време на новия петгодишен давностен срок. В случая това не е така, поради което публичното вземане е погасено по давност с изтичането на обикновения давностен срок по чл. 22, ал. 1 от ЗДПр (отм.). Териториална дирекция на НАП е предала преписката на АДВ за събиране на дължимите суми по принудителен ред на 21.11.2008г., видно от разпореждане от същата дата. То следователно към този момент задълженията за процесния период безспорно са погасени по давност при условията на обикновения давностен срок.

С оглед на изложеното, решението на изпълнителния директор на АДВ и потвърденото с него постановление за налагане на обезпечителни мерки, с които е прието, че публичното вземане не е погасено по давност и подлежи на принудително събиране, са незаконосъобразни, поради неправилно приложение на материалния закон и следва да бъдат отменени в оспорваната част.

По отношение на задължението по изпълнителен лист от 07.07.2005г. по гр.д.№ 5059/2004г. по описа на Районен съд Перник, жалбоподателят не го оспорва и следва да се приеме, че решение № 17 от 20.01.2009г. на изпълнителния директор в тази му част е влязло в сила. С оглед размера на

дълга от компетентността на публичния изпълнител е да прецени и съобрази наложената обезпечителна мярка "възбрана" дали съответства на задължението, което следва да бъде събрано, поради което делото следва да се изпрати на публичния изпълнител за продължаване на принудителните действия по събиране на задълженията.

В обжалваната от директора на ТД на НАП част, решението на изпълнителния директор на АДВ следва да бъде оставено в сила като краен резултат, съобразно изложените по-горе мотиви, а жалбата да бъде оставена без уважение.

Водим от изложеното, както и на основание чл. 268 от ДОПК, административният съд

РЕШИ:

Отменя по жалбата на В.П., управител на СД"*****", постановление № 0396/2006/000063 от 19.12.2008г. по описа на РД-София/ИРМ-Перник/ на АДВ за налагане на обезпечителни мерки по чл. 195, ал. 1, във вр. чл. 205 от ДОПК, издадено от публичен изпълнител по изп. дело № 396/2006 г., в частта, с която за задължения на СД"*****" е наложена обезпечителна мярка възбрана върху 1/2 идеална част от недвижим имот, собственост на В.П. за вземане установено с ДРА № 44/17.04.2001г. на ТД на НАП-Перник за периода от 1999г. до 2000г. и потвърждаващото го решение № 17/20.01.2009 г. на изпълнителния директор на АДВ.

Оставя без уважение жалбата на директора на ТД на НАП и оставя в сила решение № 17/20.01.2009 г. на изпълнителния директор на АДВ, в частта, с която е отменено постановление № 0396/2006/000063 от 19.12.2008г. по описа на РД-София/ИРМ-Перник/ на АДВ, за налагане на обезпечителни мерки по чл. 195, ал. 1, във вр. чл. 205 от ДОПК, издадено от публичен изпълнител по изп. дело № 396/2006 г., с което за задължения на СД"*****" е наложена обезпечителна мярка възбрана върху 1/2 идеална част от недвижим имот, собственост на В.П. за вземане установено с ДРА № 44/17.04.2001г. на ТД на НАП-Перник за периода от 1997г. до 1998г..

Решението не подлежи на обжалване.

Препис от същото да се изпрати на страните.

Съдия: